

26 КВІТНЯ–03 ТРАВНЯ

ТИЖДЕНЬ МОЛИТОВ ПРО ПОКЛИКАННЯ ДО СВЯЩЕНСТВА ТА БОГОПОСВЯЧЕНОГО ЖИТТЯ

СВЯЩЕНСТВО

ПОДРУЖЖЯ

БОГОПОСВЯЧЕННЕ
ЖИТТЯ

САМОТНЕ ЖИТТЯ

Комісія у справах
душпастирства молоді в Україні РКЦ

У НЕДІЛЮ ДОБРОГО ПАСТИРЯ ми відзначатимемо 63-й Всесвітній День молитов за покликання, яким розпочнемо Тиждень молитов за покликання. Тиждень нашої молитви, роздумів і конкретних дій у намірі покликання, особливо до священства та богопосвяченого життя.

Своє перше послання з цієї нагоди папа Леон XIV назвав «Внутрішнє відкриття Божого дару». Кілька разів цитуючи свого духовного отця – святого Августина, а також пап Франциска та Бенедикта XVI, він закликає до глибокого духовного життя, що веде до довіри Богу та все глибших стосунків з Ним. Папа пише, що Ісус не є лише «добрим Пастирем». Біблійний текст називає Його «гарним Пастирем» (ὁ ποιὴν ὁ καλός) (Ів. 10,11). «Це Пастир, який зачаровує: той, хто дивиться на Нього, відкриває, що життя справді прекрасне, якщо йти за Ним. (...) І найдивовижніше те, що, стаючи Його учнями, ми самі стаємо «красивими»: Його краса нас преображає».

Триваймо в молитві перед Найсвятішим Таїнством за покликання, просімо про це під час кожної Святої Меси. Окрім молитви, ведімо з молоддю щире та сердечне розмову про покликання, показуючи їй також красу та важливість покликань до священства та богопосвяченого життя. Робімо це як у сімейних розмовах, так і на формаційних зустрічах у парафіях.

Нехай ці ініціативи допоможуть молодим людям у відкритті їхніх покликань, а також мудрі й цікаві медійні ідеї покажуть справжнє й глибоке обличчя священства та богопосвяченого життя у ЗМІ.

Представлені матеріали (катехези, проповіді, молитви), які мають допомогти нам краще пережити цей тиждень, є плодом праці багатьох людей – як духовних осіб, так і мирян. Як і щороку, вони були завчасно розіслані по єпархіальних куріях та відповідальним за душпастирство покликань. Ці матеріали також можна знайти на сайті juvanima.org.ua.

Висловлюю щире подяку всім, хто молиться за покликання та залучений до душпастирства покликань у Церкві в Україні. Покликання в Церкві є особливим знаком надії, тож допоможемо кожній молодій людині розпізнати своє покликання і даймо надію на реалізацію цього поклику душі та серця.

о. Міхал Воцял SDB

– заступник голови комісії душпастирства молоді

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ, пасхальний період, який ми переживаємо, є часом, коли кожен наново відкриває, чим для нього є дар спасіння. У цей час ми відновлювали наші обітниці хрещення, пригадували трагічну неміч нашого гріха, а водночас дуже конкретно переживаємо той факт, що Господь не залишив нас, але товаришує з нами і супроводжує нас у дорозі до Бога, і що Він є не просто образом, але серцем християнської віри.

Є багато різних способів, якими Господь щоразу наворачтає нас до Бога, як Він веде нас і промовляє до нас. Це відбувається в повсякденному житті, під час Євхаристії, під час молитви, під час читання Святого Письма, а також у відданому харитативному служінні нашим братам і сестрам.

Проте є ще один особливий дар, за допомогою якого Господь шукає нас і знаходить, яким будує мости між нашими серцями та престолом Самого Бога – і цим даром є життя і служіння священників та богопосвячених осіб. І саме сьогодні ми, як Церква, вкотре з новою силою возносимо молитви подяки до Бога за тих, хто заради Бога та заради ближніх присвятив себе служінню справі спасіння (а, починаючи з 1964 року, кожна 4 Неділя Великоднього періоду і тиждень по ній зосереджується саме на цій темі).

Сьогодні ми огортаємо молитвою кожного, хто відповів на заклик Господа: «Іди за Мною!». Ми молимося за тих, хто робить перші кроки на цій дорозі та йде стежкою формації. Врешті, особливо молимося за тих, хто чує у своєму серці поклик Господа прямувати за Ним, але не має впевненості, чи слід відгукнутися. Молитва є тією поставою, до якої нас заохочує Господь, коли говорить, щоб ми просили «Господаря жнив, щоб Він вислав робітників на Свої жнива». Молитва є способом розпізнавання натхнень Святого Духа та прийняття місії, до якої нас кличе Господь (згадаймо життя спільноти першої Церкви, яке описує Книга Діян Апостолів). Молитва є місцем подяки, слухання, прославлення, перепошення та прохання.

У чому ж полягає секрет і особливе завдання цього специфічного служіння, яке ми огортаємо нашою молитвою? Сьогоднішнє Євангеліє показує нам Господа, який говорить про Себе як про Пастиря. У термінології Святого Писання цей образ закликає нас до відповідальності за весь Божий народ (згадаймо 34-й розділ Книги пророка Єзекиїла, де пастирями названо керівників вибраного народу, яких гостро критикують за те, що вони дбають передусім про власний

добробут, які не піклуються про найслабших, поранених, хворих і заблукалих, які керують як жорстокі тирани та не дбають про Боже Ім'я. Саме в цьому тексті звучить обітниця Бога дати своєму народові справжнього доброго Пастиря, яким має стати майбутній Месія. Загалом пастир — це той, хто дбає не лише про кожну овечку зокрема, але й про всю спільноту. Іншими словами, пастир — це той, хто не лише знає, що таке індивідуальна турбота Бога про конкретну людину (а розуміння і досвід цього має кожен християнин, тобто той, хто занурений у відкупительну смерть і воскресіння Ісуса, де саме я особисто приймаю дар спасіння), але й той, хто отримує місію піклуватися про довірену йому частину Нового Вибраного Народу, яким є Церква.

Святий Йоан Марія Віанней говорив, що священство — це любов Серця Ісуса. Це особливо промовисто в цей рік, який наші єпископи літургійно присвятили Пресвятому Серцю Ісуса Христа. Тож, дякуючи Богові за кожного священника і за кожну богопосвячену особу, яка тим чи іншим чином супроводжувала нас, молимося, щоб їхнє життя було наповнене новим життям Воскреслого Господа, щоб їхнє служіння, у якому є багато труднощів і викликів, було сповнене радості та натхнення.

Молимося про нові й святі покликання до служіння Церкві, щоб світло Євангелія торкалося кожного серця, щоб серця служителів щедро відгукувалися на різноманітні нові форми служіння (зокрема пов'язані з подоланням наслідків війни), і щоб вони допомагали нам чути та розпізнавати голос Ісуса Христа — нашого єдиного і правдивого Пастиря.

Христос воскрес!

о. Руслан Михалків

ДОРОГІ БРАТИ І СЕСТРИ, переживаємо тиждень молитов про покликання. Добрим є те, що Церква пригадує нам про наш обов'язок — молитися за людей, яких вибрав Бог для особливого служіння. Власне, це є нашим обов'язком. Ісус чітко про це казав: «Він, бачивши юрми народу, змилюсердився над ними, бо вони були стомлені й прибиті, немов ті вівці, що не мають пастуха. Тоді Він каже Своїм учням: “Жнива великі, та робітників мало. Просіть, отже, Господаря жнив, щоб вислав робітників на Свої жнива”».

Та все ж таки, чому це є нашим обов'язком? Тому що без цих людей не буде Церкви, не буде Таїнств і не буде тих, хто пояснював би нам правди віри. Уявіть собі: без священників Господь не зміг би нам прощати гріхи, не зміг би приходити в цей світ через Євхаристію. Без монахів та монахинь не було б цих прекрасних катехез і великої кількості реколекцій, під час яких багато хто переживав навернення або ж саме там розпізнавав Божу волю щодо власного життя. Господь так захотів, щоб приходити в цей світ через людину. Власне так Він і народився з Діви Марії. Бо Бог так захотів.

До того ж живемо в дуже небезпечні часи. Це стосується не тільки військових конфліктів, але й також лицемірства осіб, які мають владу і прикриваються релігією, щоб виправдовувати війни. «Це наш Бог: Ісус, Цар миру, Який відкидає війну, якого ніхто не може використати, щоб виправдати війну», — сказав Папа Лев XIV. Тому так необхідно, щоб було якнайбільше людей, які в цей час не боятимуться нести правду у світ, у якому так сильно нівелюється розуміння добра і зла. Це, власне, і є місія священнослужителів та осіб, посвячених Богові, — допомогти людям бачити істину. І саме для цього нам необхідно молитися за тих, хто вже розпізнав своє покликання та пішов за ним, щоб не просто залишалися йому вірними, а неухватно розвивалися в ньому та з кожним днем зростали в святості.

Особи, покликані до цієї місії, є як дорожні знаки, завдання яких полягає в тому, щоб вказати правильний шлях. Але щоб його вказати, вони самі мають пройти цю дорогу. Як казав святий Ізидор: «Той, хто має відводити інших від гріха, сам повинен бути вільним від нього. Той, хто має вести інших до досконалості, сам повинен бути взірцем досконалості». Тому всі ми, які є охрещеними, маємо обов'язок молитися за нові покликання, а також за тих, хто вже йде цією дорогою, бо в першу чергу це потрібно нам. Щоб завжди на нашому

життєвому шляху був хтось, хто знає шлях. «Я — дорога, істина і життя! Ніхто не приходять до Отця, як тільки через Мене».

Ще одним важливим аргументом необхідності нових покликань є навчання Церкви та богослов'я. У багатьох галузях науки люди, які ними займаються, мають одночасно особисте життя, мають сім'ї та дітей. У житті священницькому та монашому, щоб добре зрозуміти та переказати Євангеліє, необхідно присвятити цьому всього себе, усе своє життя. Потрібно взяти хрест і щодня його нести. Це є необхідна умова для того, щоб інші не тільки почули, але й повірили. Має бути свідоцтво. Тобто мають бути свідки віри — люди, які втілюють навчання Ісуса Христа у своє життя. Тільки тоді зерно Божого Слова приноситиме плоди для Царства Божого. Тільки тоді пробуджуватиметься прагнення також так жити і йти за Господом.

І саме тому Ісус після воскресіння дав завдання апостолам: «Ідіть же по всьому світу та проповідуйте Євангеліє всякому творінню». Тому не забуваймо в наших щоденних молитвах про нові та ревні покликання, щоб ніколи не забракло тих, хто вкаже шлях і підтримає на цьому шляху.

о. Євген Габров МІС

«ЖНИВА ВЕЛИКІ, ТА РОБІТНИКІВ МАЛО. Просіть, отже, Господаря жнив, щоб вислав робітників на Свої жнива». Цими словами Христос зазначає, що ті, котрих Господь кличе на Свою ниву, є женцями, оскільки мають бути вислані на жнива, а не на сівбу. На перший погляд здається, що покликані на Господнє поле входять на дорогу радості, оскільки покликані збирати врожай, а не сіяти зерно. Про радість збирання врожаю Псалом говорить: «Хто сіє у сльозах, з радістю буде жати. Іде з плачем, іде, несучи мірку зерна. Повертається додому радий, несучи снопи з собою». Якщо Господь посилає робітників на Своє поле збирати врожай у радості, то чи це означає, що їх не торкнеться місія засіву нового зерна в сльозах?

Новопокликані на Господню ниву є радісними збирачами жнив тільки тому, що перед ними інші покликані робітники зуміли в скорботах засіяти зерно, яке тепер дозріло, але якого їм не судилося зібрати. Перші сіячі залишили по собі засіяне поле, на яке прийшли нові, визначені Господом женці, які, збираючи врожай, не можуть залишити поле пустим, отже, засівають його зерном, яке дасть плід у свій час. Тобто женці стають сіячами, які плоди свого посіву передадуть іншим, новим женцям, яких Господь пошле після них. Таким чином здійснюються Господні слова про те, що покликані є тими, чиї труди в сіянні і збиранні становлять цілісність на Господньому полі: «Один сіє, а жне інший. Я послав вас жати те, над чим ви не трудилися. Інші трудилися, а ви ввійшли в їхню працю».

Святий апостол Павло підкреслює цей кругообіг сліз сіяння і радості збирання євангельських робітників, покликаних Господом: «Я посадив, Аполлос поливав, але Бог зростив. І хто садить, і хто поливає, є одне». Отже, покликаний на Господню ниву є той, хто і сам входить у працю інших, і хто інших покликаних впускає у свій труд. Чим же є Господня нива, на яку Бог посилає Своїх робітників? Нею є спільнота Церкви, у якій робітники мають сіяти зерно Слова Божого: «Ми бо — співпрацівники Божі, ви — Божа нива, Божа будівля». Божа мудрість дозволяє входження нових працівників у труд інших, щоб вони мали свідомість, що зростання зерна і його дозрівання в людських серцях залежить не від їхніх природних зусиль — що могло б спокусити приписати собі успіх євангельської діяльності, — але тільки від Божої благодаті, як написано: «Що таке Аполлос? Що таке Павло? — Слуги, через яких ви увірували,

і то як кому дав Господь».

Сіється зерно Божого Слова в серцях вірних для того, щоб притягнути їх до Бога, щоб здобути їх, «зловити» для Бога, як це окреслив Христос для Своїх учнів, пояснюючи, на чому їхнє апостольство має полягати: «Ідіть за Мною, Я вас зроблю рибалками людей». А притягнення до Бога здійснюється тільки завдяки Господній силі, як написано: «Ніхто не приходить до Отця, як тільки через Мене», адже без Христа нічого не можуть зробити ловці душ. Якщо ж вислані на Господні жнива робітники мають іти збирати плоди, то мають їх збирати рясно і щедро, що неможливо без Господа і перебування в Ньому, бо написано: «Хто перебуває в Мені, а Я в ньому, той плід приносить щедро. Без Мене ж ви нічого чинити не можете». Навіть сам Христос, Котрий є дорогою до Отця і без Якого до Отця ніхто не приходить, не приписував Собі сили притягати людей до Бога, але все відносив до Отця: «Ніхто не спроможен прийти до Мене, коли Отець, Який послав Мене, не приведе його».

Не є легкою справою піти на Господні жнива трудитися, оскільки Господні трудівники постійно зазнають різних спокус, що перешкоджають плідній сівбі зерна Божого Слова. Нелегко визнати, що кінцевий результат праці залежить не тільки від власних зусиль, але й від тих, хто сів раніше. Нелегко також ставати в покорі, яка схиляє будь-який успіх відносити до Господаря жнив, Який усе вирощує і без чиеї благодаті всі зусилля робітника є марними. Просімо Господа, щоб вислав на Свої жнива робітників, тобто нові покликання, які в усьому завдячуватимуть Господу, в покорі входитимуть у працю своїх попередників і засіяне зерно Божого Слова з любов'ю передаватимуть у руки прийдешніх працівників, яких Господь покличе після них.

Брат Владислав Чорноус OFM

ПОГЛЯД, КОТРИЙ КЛИЧЕ

о. Антон Літвінов ОМІ

«Заохочую вас плекати ваші особисті стосунки з Богом через щоденну молитву та роздуми над Божим Словом», — такими словами Папа Лев завершує своє цьогорічне послання на Неділю Доброго Пастиря. «Зупиняйтесь, слухайте, довіртеся: так дар вашого покликання зростатиме», — продовжує Святіший Отець.

Тож зупинись у своїх думках, планах, у своєму «я краще знаю». Проси Бога про дар слухання. Будь уважний до Того, Хто говорить до тебе. «Якби ж то ви послухали вже голос Його сьогодні! Не будьте тверді серцем (Пс 95,7)», — заохочує тебе псалом. Не будьте тверді до слова, з яким нині проходить повз тебе Бог.

«Я прославляю Тебе, Отче, Господи землі і неба, — каже Христос сьогодні, — що Ти затаїв це від мудрих та розумних і відкрив немовлятам» (Мт 11,25). У тиждень молитви про покликання подивімося, як Ісус реалізує це слово в житті апостолів, зокрема в житті Матея.

Дуже торкає, як своє покликання описує сам Матей. Лише він у своєму Євангелії звертає увагу на один нюанс, якого не роблять ані Марко, ані Лука. Для Матея це вкрай важливо підкреслити. Він каже: «Ісус побачив людину на ім'я Матей» (Мт 9,9). «Побачив людину» — і саме це для нього було найважливішим. Який початок покликання Матея? Христос бачить у ньому людину! Давно на нього ніхто не дивився як на людину. Був митником. Працював на римлян, на окупантів. Євреї дивилися на нього як на зрадника і не бачили в ньому нічого людського. Погляд Ісуса дозволив йому знову відчутися людиною. Як же ми тужимо за тим, щоб нас приймали такими, якими ми є. Щоб дивилися на нас не як на предмет, робочу силу, розхідний матеріал або з пожадливістю. Тим більше не хочемо, щоб на нас дивилися очима наших гріхів.

Ісус — Добрий Пастир — дивиться на Матея і бачить у ньому людину, гідність дитини Божої. Так глибоко ця подія викарбувала слід у серці Матея, що коли п'ятдесят років пізніше він пише своє Євангеліє, не оминає цього речення: що Ісус побачив людину на ім'я Матей. Погляд добра і любові, який спонукав Матея встати і піти за Христом. Залишає все. Стає подібний до дитини, яка

бавиться в пісочниці і чує, як її гукає батько, якого давно не бачила. Кидає всі іграшки і біжить до нього.

Той самий Христос дивиться на тебе. Бачить тебе. Пронизує Своїм поглядом. У ньому немає осуду, тільки прийняття тебе таким, яким ти є тепер. Знає тебе. Такий ти, Йому сьогодні достатньо. Не потребує тебе відразу переміненого, ідеального. Дивиться на тебе і кличе йти за Ним у тому стані, в якому ти зараз перебуваєш. Бачить у тобі те, що є закрите від мудрих і розумних (пор. Мт 11,25). Від Його погляду відчуваєш мурахи по своєму тілі. Розумієш, що це той момент. Матей ще не знав, до чого кличе його Ісус, але не міг опиратися — устав і пішов за Ним.

Дорогі брати і сестри, не просіть лише про нові покликання. Господь дає покликання. Проблема в тому, щоб ті, кого кличе Господь, відповіли Йому. Просіть, щоб покликані не опиралися, щоб піддалися Його поклику. Коли Папа закликав «зупиніться і слухайте», сказав також «довіртеся».

Довірся, встань і йди за покликом, дозволяй погляду Христа проникнути у твоє серце. Просто піддайся і дай відповідь.

ОДНОГО РАЗУ ПАПА БЕНЕДИКТ XVI прибув з офіційним візитом до Григоріанського Університету в Римі. Студенти були щасливі, що з цієї нагоди не було навчання, але чекання на гостя дві години дещо нас притомило. Свою промову Папа розпочав дуже офіційно, сухо і у повній відповідності до етикету: «Вітаю шановного ректора університету, мого старого знайомого..., товариша... і т.д.». Після завершення привітання студенти аплодували. Папа продовжив: «Вітаю шановних деканів усіх факультетів... і т.д.». Після завершення привітання студенти аплодували чомусь з меншим ентузіазмом. Понтифік продовжив: «Вітаю шановних викладачів цього славного університету... і т.д.» Після завершення привітання студенти аплодували вже майже без ентузіазму.

Бенедикт XVI продовжив: «Вітаю найважливіших серед нас...». У цей момент я подумав: «Ну скільки можна, і хто ж це ще такі?». Після дещо довшої, інтригуючої паузи Папа сказав: «Вітаю студентів!». І тут центральний хол університету вибухнув хвилями оплесків, що пригадували океан, який ніяк не може заспокоїтись. Як-не-як, а аплодувати собі студенти вміють і довго, і голосно.

І саме після цього Бенедикт XVI сказав слова, які я ніколи не забуду: «Дорога молодь, ми, старші, у певному моменті зупинимось, а ви підете далі. Від вас залежатиме майбутнє Церкви. І взагалі цього світу. Навіть ми, мудрі роками, не знаємо, яким цей світ буде, але ми знаємо, що долати його виклики доведеться саме вам. Тому і намагаємось передати вам усе найцінніше і наймудріше, що знаємо...».

Чим довше живу, тим більше переконуюсь у мудрості сказаного. Ми ніколи не уявляли собі, що нам, людям покликаним, доведеться пережити часи пандемії коронавірусу чи повномасштабної війни. Відправляти похорони за полеглих за нашу Вітчизну. Шукати слова потіхи вдовам і сиротам. Молитися і благословляти тих, які йдуть захищати нашу свободу і незалежність. А яким цей світ буде далі? Які виклики будуть стояти перед майбутніми поколіннями священників, монахів та монахинь. Цього ніхто не знає.

Саме тому Церква у своїй мудрості щороку переживає «Тиждень молитов за покликання», насамперед пам'ятаючи про покликання майбутні, просячи, щоб вони були святі та рясні, тобто не лише кількісні, але й якісні.

Ми прикликаємо Ісуса – Доброго Пастиря, і Йому довіряємо нашу «сіль землі»,

тобто осіб покликаних. Непроста це місія — залишатися сіллю землі. Вона означає завжди мати глибоку віру, у будь-якій ситуації зберігати непохитну надію та бути здатними огортати своєю любов'ю всіх і завжди.

Сьогоднішня Євангелія показує нам Ісуса та Його учнів у подібній ситуації. Ісус іде на смерть, учні залишаться на певний час самі, і більшість із них буде обтяжена почуттям вини через свою зраду. Ісус має кілька годин, щоб навчити їх найголовнішого, тобто того, що дозволить їм пережити найтемніші моменти свого життя, не втративши при цьому віри і надії.

Ісус хоче занурити їх у таємницю Євхаристії, тобто в безумовну любов Бога Отця, Якого ніхто ніколи не бачив. Любов, яку Він, Ісус, дуже добре знає, але знає також, що учні цієї любові ще не пізнали і до кінця Бога ще не розуміють, бо лише на хресті можна буде побачити справжню глибину любові і вірності Бога, Який віддає Свого Сина за невірних грішників.

Євхаристія — це не відхід Ісуса від нас, це початок Його нової присутності серед нас. Тому Ісус миє учням ноги, щоб показати, що Божа любов є жертвовною і завжди служить. Пам'ятаємо добре, як святий Петро не хотів дозволити Ісусу мити свої ноги, бо це не відповідало його очікуванням про те, яким має бути Син Божий. Але саме це є воротами у світ Божого Царства, тому Ісус говорить: «Як Я тебе не вмю, не матимеш частки зі Мною». Ми можемо бути віруючими і охрещеними, жити таїнствами, але якщо ми не дозволимо Ісусові вмити нам ноги, не досвідчимо Його любові, що служить, — ми не матимемо сил служити нашим ближнім, бо не пізнали любові Бога.

Любов Ісуса має бути силою Церкви. Ісус дуже добре розуміє, яким важким є тягар провини, і тому хоче залишити Своїм учням Своє прощення ще до того, як вони Його покинуть, зречуться чи зрадять. Тому в центрі опису Тайної Вечері в Євангелії від Йоана знаходиться шматок хліба, вмочений у вино, який Ісус дає Юді. Найвідважніші коментарі Святого Письма бачать у ньому Святу Євхаристію. Хліб і вино на столі Тайної Вечері чим іншим мали б бути, як не Святим Причастям? Таким чином виходить, що в Євангелії від Йоана єдине описане Причастя — це Причастя для Юди. Ісус хоче показати Свою єдність з кожним, навіть з останнім грішником: «Не потребують лікаря здорові, лише хворі». Цим жестом Ісус хоче сказати: «Юдо, Я йду вмерти за людські гріхи, за твій теж, дочекайся Мого повернення».

Прийняття Ісусового прощення має бути постійним відродженням Церкви. Нова заповідь: «Любіть один одного так, як Я полюбив вас». Ось чим має жити, а навіть «дихати» Церква. Любов Божа, яку ми пізнали і прийняли, має передаватися далі, для всіх братів без винятку. «По тому пізнають, що ви учні Мої, якщо любов взаємну будете мати».

Солідарність і любов між учнями мають бути єдністю Церкви. Дорога молоде, мине час, і ми, старші, проминемо, а ви підете далі. Не забудьте взяти з собою в дорогу всі ті скарби, які в Церкві залишив для нас Ісус, щоб приготувати нас до будь-яких викликів у будь-які часи.

о. Валентин Матушевський SAC

Я НЕ БОЮСЯ ПОСТАТИ ПЕРЕД ЙОГО ОБЛИЧЧЯМ, БО «ВІН ПОЛЮБИВ МЕНЕ».

Існує більше покликань до священства, ніж священничих рукоположень. Так само, як існує більше посіяного зерна, ніж того, яке дає врожай. Святий Тома Аквінський каже, що Бог завжди дарує Церкві достатню кількість покликань, за умови, що негідних буде відсіяно, а гідних — добре виховано.

Найбільшими промоутерами покликань повинні бути самі священники. Ми не можемо підніматися на амвони, щоб закликати батьків народжувати дітей, якщо ми, священники, не народжуємо духовного потомства. В останній день Бог запитає нас, священників: «Де ваші діти? Скільки покликань ви виховали?» Хоча не нам належить прищеплювати покликання, ми можемо, однак, впливати на зростання відкритості до покликання. Ми удобрюємо ґрунт, подаючи добрий приклад і слово заохочення.

Я вірю, що Бог дарує деяким із нас здатність розпізнавати покликання в інших. Пам'ятаю, як я проповідував на Пастирській Месі 1960 року в Санктуарії Непорочного Зачаття у Вашингтоні. Коли Свята Меса закінчилася, близько 1:30 ночі, кілька сотень людей зібралися навколо мене біля церкви, щоб обмінятися святковими побажаннями. Я побачив чорношкірого хлопчика, який стояв із батьком трохи осторонь. Я покликав його і запитав: «Молодий чоловіче, чи думав ти колись про те, щоб стати священником?» Він відповів: «Так». Я сказав йому: «Гадаю, ти маєш покликання». Я поклав руки йому на голову і молився, щоб — якщо Бог покликав його — він відповів на це покликання і щоб він одразу усвідомив його. Батько хлопчика побачив, що я розмовляю з його сином, і запитав: «Що йому сказав єпископ?» Я відповів, що, на мою думку, одного дня його син стане священником. Батько сказав: «Від дня його народження я молився вранці й увечері, щоб Господь Бог наділив його покликанням». Я так і не дізнався, як склалися справи у того хлопчика після нашої зустрічі. Це одна з тих речей, про які я дізнаюся на Небі.

Інший випадок покликання, яке я відкрив для себе, був більш очевидним. Я самотньо обідав у головному ресторані готелю «Статлер» у Бостоні. Раптом я помітив, що чистильник взуття в жахливо брудній сорочці, з коробкою приладдя

для чищення взуття через плече, почав гойдатися на величезній пурпуровій завісі, що оточувала вхід до їдальні. Як тільки головний офіціант це помітив, він вилаяв хлопця і вигнав його з готелю. Я залишив свій обід, вийшов з готелю за хлопцем і запитав його, куди він ходить до школи. Він розповів, що відвідує державну школу. Я запитав: «Чому з таким ім'ям (це було ірландське ім'я) ти не ходиш до католицької школи?» Він відповів: «Мене вигнали!» — «Хто тебе вигнав?» — «Священник і настоятелька». Я пообіцяв йому: «Ти повернешся до цієї школи». Він запитав мене, хто я, але я сказав, що не можу йому цього розказати. Потім він додав: «Ні, вони сказали, що нікому не вдасться повернути мене до католицької школи, мені ніколи не дозволять повернутися». Я пішов на зустріч зі священником та настоятелькою цієї школи і сказав їм, що чув про трьох хлопців, яких виключили з християнських шкіл: перший постійно малював на уроках географії, другий любив встрягати в бійки, а третій тримав революційні книги, заховані під матрацом. Ніхто не знає імен кращих учнів у їхніх класах, а цих хлопців знають. Першим із цих хлопців був Гітлер, другим — Муссоліні, а третім — Сталін. Я впевнений, що якби керівники цих шкіл дали цим хлопцям ще один шанс, вони могли б інакше увійти у світову історію. Можливо, хлопчик, у справі якого я прийшов, виправиться, якщо ви приймете його назад. Йому дозволили повернутися, і сьогодні він працює місіонером серед ескімосів.

Коли я був єпископом Рочестера, проходячи головною навою храму однієї з парафій, я побачив хлопчика, який сидів на лаві, і мене вразила його особливість. Я зупинився і запитав його, чи він коли-небудь думав про те, щоб стати священником. Він відповів: «Іноді я молюся про це». Я сказав: «Я впевнений, що ти маєш покликання; продовжуй молитися через заступництво Матері Божої, щоб зміцнитися у своєму покликанні». Нещодавно я отримав від нього листа, в якому він повідомив, що вступає до єзуїтів.

Озираючись на близько 60 років свого священничого служіння — з усіма його жертвами, я ставлю собі запитання: як би я відповів Богові на слова: «Чи вважаєш ти, що прожив своє життя як добрий священник?» Коли я порівнюю себе з місіонерами, які стали безкровними мучениками, покинувши свою країну та свою родину, щоб навчати інші народи, коли я думаю про страждання моїх братів у

священстві у Східній Європі, коли дивлюся на святі обличчя деяких моїх братів-священників у монастирях і на місіях, коли бачу прекрасне смирення [з Божою волею] священників у лікарнях, які страждають на рак, і навіть коли дивлюся на багатьох моїх братів у Христі, яких я дуже поважаю, то відповідаю: «Ні, я не був таким священником, яким мав би бути або яким прагнув бути». Але я знаю, що це неповна відповідь на поставлене запитання. Якщо ви подивитеся на картину при світлі свічки, щоб розглянути її, ви не помітите недоліків; але якщо поглянете на неї при сонячному світлі, побачите, наскільки невдало підібрані кольори і наскільки недосконала лінія. Так само відбувається, коли ми оцінюємо себе за Божим мірилом — ми виявляємося вкрай недосконалыми; а коли порівнюємо себе з багатьма людьми, які нас надихають, глибоко відчуваємо власну недостойність. Але понад усе і попри все ми глибоко усвідомлюємо Боже милосердя. Він не покликав ангелів до священства — Він покликав людей. Він не зробив золото посудом для Свого скарбу — Він виліпив його з глини. Зібрання апостолів, яке Він зібрав навколо Себе, стало гідним завдяки Його милосердю і співчуттю.

Я знаю, що не боюся постати перед Божим обличчям. Не тому, що я гідний цього, і не тому, що я любив Його особливо сильно, а тому, що Він полюбив мене. Це єдина причина, через яку когось із нас можна по-справжньому любити. Коли наш Спаситель вселяє в нас Свою любов, тоді ми стаємо здатними до любові.

Архієпископ Фултон Дж. Шін

Джерело: «Скарб у глині. Автобіографія Фултона Дж. Шина», 2009 р., с. 38–42.

НАЙБІЛЬШОЮ ПОМІЧНИЦЕЮ ЖИТИ ПОКЛИКАННЯМ Є МАРІЯ

о. Леон Сандрі

Господь Ісус сказав: «Я йду приготувати вам місце, і коли піду та приготую вам місце, повернуся знову й візьму вас до Себе, щоб і ви були там, де Я» (Йн 14, 2–3). Чому першою, на кому ця таємниця мала б здійснитися, не могла б бути Марія?

Фрагмент із Послання до Ефесян, у якому йдеться про те, що Бог вибрав нас ще до створення світу, щоб ми були святі й непорочні перед Його обличчям, говорить нам, що ці слова вже здійснилися в Марії, а в нас вони мають здійснитися.

Покликання до святості — це наше перше, основне і спільне покликання, яке нам не потрібно розпізнавати, адже воно закладене в нашому християнському та людському ДНК.

В Апостольському напоумленні Папи Франциска «*Gaudete et exultate*» про загальне покликання до святості Папа вказує на перешкоду, яка стоїть на цьому шляху, — посередність і любов до неї. Ця істина міститься також у словах з Одкровення святого Йоана, у зверненні до церкви в Лаодикії: «Я знаю твої вчинки, що ти ні холодний, ні гарячий. Будь холодний або гарячий». Коли це було написано до Церкви в Лаодикії, ця Церква була квітучою. А якщо поїхати туди сьогодні — побачимо самі руїни. Чи не може статися так, що колись хтось приїде до наших храмів і побачить, що від соборів, церков і святинь залишилися лише камені? Таке можливо. Це залежить від нас — якщо сьогодні ми будемо посередніми, якщо будемо шанувати Бога лише устами, а серцем будемо далеко від Нього.

Прошу вас триматися Бога як джерела святості через щоденну вірність молитві, таїнствам і Біблії. Принципи християнського життя мають бути нормою повсякденності для кожного відповідно до його стану, професії чи суспільної ролі.

Найбільшою після Бога допомогою у здійсненні покликання до святості для нас є Марія. Прекрасна Пані, яка в кожній святині приймає всіх — незалежно від складнощів життя, життєвих поворотів, випробувань і зламів. На кожного Вона дивиться з такою самою добротою і лагідністю, що відображені на Її спокійному обличчі. Кожному з тією самою впевненістю Вона показує і дарує Ісуса.

Тема: Покликані до служіння в Церкві (6-9 класи)

с. Гавриїла Тацита

Цілі катехизації

ЗАГАЛЬНА МЕТА: Учень знає, що таке церковна спільнота, і усвідомлює, що є її частиною. Він знає про своє покликання до святості та молиться про святі покликання до служіння в Церкві.

ПРАКТИЧНА МЕТА: Учень знає, що таке таїнство хрещення, та розуміє цінність проповідування Євангелія.

ВИХОВНА МЕТА: Спонукає до пошуку свого покликання, а також до відповідальності та молитви за покликаних і за нові покликання для Церкви.

Методи роботи

Керована бесіда;

Метафоричний метод;

Робота з текстом Святого Письма;

Педагогічна розповідь;

Оглядовий метод «Сонечко»;

Спів релігійної пісні.

Навчальні матеріали

Фото із зображенням священників, місіонерів та членів релігійних орденів;

Зошит з катехези;

Дидактичні матеріали;

Фломастери;

Маленькі аркуші паперу, вирізане з жовтого паперу сонце;

Презентація, проектор;

Святе Письмо;

Олівці;

Свічка та сірники.

Досягнення учня

Учень:

1. Має знання про Церкву та людей, покликаних до проголошення Євангелія.

2. Розуміє, що повинен молитися про нові покликання та за покликаних у Церкві.
3. Активно бере участь у житті Церкви.
4. Знає священників та катехитів своєї парафії і молиться за них.

Молитва на початку катехизації: «Отче наш...»

Пісня

1 Вступ до теми

На початку навчального року до мене підійшла учениця з 2-го класу з проханням і запитанням: чи може вона прийняти хрещення? «Так, звичайно», – відповіла я. На запитання, чому вона бажає прийняти таїнство хрещення, вона відповіла: «Я хочу бути дитиною Бога і належати до Церкви, де люди моляться і зустрічаються з Господом Ісусом. Я також бажаю прийняти таїнство покаяння та Перше Святе Причастя».

Після відповідного періоду підготовки вона прийняла хрещення. Я бачила в її очах велике щастя та вдячність за те, що вона може бути дитиною самого Бога. Після хрещення вона дуже швидко включилася в життя парафії. Вона належала до групи молоді при парафії та часто співала псалми під час недільної Святої Меси. Вона чудово зрозуміла цінність цього таїнства. Вона приводила до церкви також свою маму, яка вже деякий час не приступала до таїнств і не приходила до церкви.

Хрещення є найважливішим таїнством, оскільки воно відкриває шлях до інших таїнств. Завдяки йому ми покликані до святості та відповідальності за проповідання Доброї Новини. Також завдяки йому людина стає частиною спільноти Церкви та великої Божої родини.

Під час сьогоднішньої катехизації ми хочемо поміркувати над моїм і твоїм покликанням у Церкві.

2. Розкриття теми

А: Метод метафори

Кожен учень отримує аркуш паперу, на якому пише, хто є покликаним у Церкві: На основі роботи учнів вчитель записує на дошці: «Покликані у Церкві — це...».

Активізація

Б: Візуальний метод: «Кмітливий»

Учні протягом короткого часу розглядають фото: священників, котрі здійснюють

святі таїнства, місіонерів та богопосвячених осіб.

Катехит провадить розмову на тему священничого, чернечого та місіонерського покликання.

С: Підсумок – узагальнення катехитичного змісту на основі Слова Божого.

Учні знаходять уривок з Євангелія від Матвія 9,35–10,1.5.6–8 (записати посилання на дошці). Запалити свічку, і один із учнів урочисто читає уривок зі Святого Письма.

3. Проповідь — керована бесіда

А: Послання Дванадцяти:

Мт 9,35–10,1.5.6–8, а потім його розбір.

Б: Методом альтернативних назв:

- Назвіть інші назви цього уривка.
- Що означають слова: «Жнива великі...»?
- Яке завдання Господь Ісус доручив апостолам?
- Що означає «йти й проповідувати»?
- Що означає покликання? тощо.

Коли ми говоримо про покликання, ми маємо на увазі священників, місіонерів, черниць та катехитів. Усе частіше ми також говоримо: «лікар за покликанням», «учитель за покликанням» або «кухар за покликанням».

Кожна людина завдяки таїнству Святого Хрещення була покликана Богом до святості в Церкві, а також до любові та щастя з Богом. Ми можемо реалізувати це покликання, якщо будемо дотримуватися Божих заповідей, приймати святі таїнства та жити за заповіддю любові до Бога й ближнього.

Однак існує особливе покликання, про яке говорить сьогоднішнє Слово Боже, — покликання проповідувати Царство Боже. По-особливому це роблять священники, місіонери та богопосвячені особи. Вони від нашого імені «йдуть і проповідують», щоб кожна людина могла почути про Бога і спастися.

Священики здійснюють святі таїнства. Завдяки їхній присутності та служінню ми можемо брати участь у Святій Месі та отримувати відпущення гріхів у таїнстві сповіді. Без них ми не мали б небесної поживи та інших таїнств. Вони відіграють дуже важливу роль у Церкві та в житті кожного з нас.

Місіонери їдуть до людей по всьому світу і проповідують Добру Новину (навести приклади, св. Франциск Ксаверій, Мати Тереза з Калькутти або св. Йоан Павло II,

тощо).

В: Підсумок:

З Послання на Всесвітній день молитви про покликання: «Покликання народжується в Церкві. З моменту появи покликання потрібне відповідне «відчуття» Церкви. Ніхто не покликаний виключно для якоїсь групи чи церковного руху, а для Церкви та для світу.

Відповідаючи на Боже покликання, молода людина бачить, як розширюється її уявлення про Церкву. Вона може краще осмислити різноманітні харизми і тим самим зробити суб'єктивне розпізнання. Таким чином спільнота стає домом і родиною, де народжується покликання.

«Покликання зростає в Церкві і підтримується Церквою» (Папа Франциск).

4. Застосування

Кожна людина покликана проповідувати Царство Боже в Церкві. Звісно, ми можемо робити це по-різному. І ти, і я повинні це робити.

Метод «Сонечко» — кожен учень отримує маленький жовтий папірець, на якому записує, як саме він допомагатиме покликаним у Церкві (підкреслити важливість молитви за священиків та про нові покликання). Усі папірці приклеїти на велике сонце, котре символізує Ісуса Христа.

5. Заключна молитва

Про дар нових і святих покликань для Церкви, а також за Святішого Отця, священників, катехитів і місіонерів – «Радуйся, Маріє».

Катехиза для молоді

Тема: Як зрозуміти, що саме є Божим планом?

Цілі катехизації

ЗАГАЛЬНА МЕТА:

- А. Відкриття покликання як дар від Бога.
- Б. Відкриття цінності індивідуального покликання людини.

ПРАКТИЧНА МЕТА:

Учень:

- А. Визначає поняття “покликання”.
- Б. Уміє навести приклади різних покликань.
- В. Усвідомлює зв'язок між реалізацією покликання та відчуттям щастя й самореалізації в житті.
- Г. Знає, що Бог любить нас безмежно, наділяє нас талантами, дарами та індивідуальним покликанням.
- Д. Розуміє, що відповідь на покликання, дана у свободі, дарує відчуття щастя в житті.
- Е. Учень розуміє необхідність молитви, молиться про розпізнання покликання.

Методи роботи

Керована розмова.

ПЕРЕБІГ КАТЕХИЗИ:

Молитва на початку катехизації: «Отче наш...»

Катехизація може проходити наступним чином:

Після вступних заходів, тобто перевірки присутності, молитви, учитель знайомить учнів з темою катехизи.

Можна поставити такі запитання:

- А. Що означає, що хтось має покликання?
- Б. З чим асоціюється слово «покликання»?
- В. Чи мати покликання — це щось позитивне чи негативне?
- Г. Які покликання ви знаєте?

Катехит дає учням можливість вільно висловитися щодо заданих питань. Підсумовуючи їхні висловлювання, слід запропонувати спільно визначити значення слова «покликання». Слід звернути увагу учнів на те, що покликання є даром Бога, який з любові до кожного з нас щедро наділив нас різними дарами та талантами. Оскільки Він так щедро нас наділив, то, мабуть, Йому небайдуже до нас, і Він найкраще знає, що для нас добре, тому варто запитувати Його про наше покликання під час молитви. Слід також зазначити, що наша відповідь на запрошення Бога, на Його план щодо нас, має відбуватися у свободі, бо лише тоді його виконання дасть нам відчуття щастя та самореалізації. Слід також перелічити види покликання:

- А. Священниче життя.
- Б. Чернече життя.
- В. Покликання до подружнього життя.
- Г. Покликання до життя в самотності, хоча й у спільноті та для спільноти Церкви, згідно з ученням Церкви.

Слід звернути увагу учнів на те, що існує також «покликання в покликанні», наприклад, бути мамою і водночас, скажімо, лікарем, учителем...

Покликання людини — це дар Божий:

Варто запитувати про своє покликання, щоб зрозуміти, що є в Божому плані. Варто молитися і ставити запитання, щоб змогти впоратися з життєвим завданням.

Здійснене покликання приносить щастя:

Життя таке коротке — дбай, щоб воно було прекрасним. Покликання надає сенс нашому життю. Користуйся моментом, борися за щастя. Я дивлюся в минуле, вірю Богу. Дякую щоразу, коли складаю руки в молитві. Дякую Тобі, Боже, за те, ким я є.

Свідectво свого покликання.

Катехит може поділитися історією свого покликання. Як розпізнавав своє покликання, які мав труднощі.

У кожного свій життєвий шлях, і його треба шукати разом із Богом.

Підсумком катехизи може стати цитата з 2-го Послання святого Петра 1, 10.1: «(...) Тому, брати, ще більше старанно дбайте про те, щоб зміцнити своє покликання та обрання! Бо, роблячи це, ви ніколи не спіткнетесь.»

Заключна молитва.

Хочемо молитися про святі покликання до служіння в Церкві. За покликаних з нашої парафії, за наших священників, сестер та про розпізнання свого покликання.

«Радуйся, Маріє».

Молитва за святу Церкву

О Божественний Спасителю, Ти полюбив свою Церкву аж до смерті, і то смерті хресної; Ти обіцяв залишитися з нами до самого кінця. Зміцнюй постійно свою Церкву і даруй їй сили вистояти у випробуваннях.

Господи, Ти сказав, що разом ростуть пшениця і кукіль; вчини, щоб слабкість Твоїх учнів не взяла гору над святістю Церкви. Даруй благодать робітникам виноградника, усім Твоїм вірним, щоб у спеку і в турботах вони трудилися заради примноження Твоєї слави і для блага всіх людей. Хай зерно Слова Божого впаде на родючий ґрунт і принесе стократний плід. Кожний, хто сповідує Тебе, нехай гідно виконує свої обов'язки всюди, куди його скерує Твоє Провидіння, щоб прагнули єдиної мети – спасіння всіх людей.

Господи, вчини, щоб усі християни, попри відмінності в обрядах і традиціях, були для світу свідками Твоєї безмежної любові і щоб «перед Ім'ям Ісуса поклонилося кожне коліно – і піднебесних, і наземних, і підземних; і щоб кожною мовою визнано було, що Ісус Христос – це Господь, Богу Отцеві на славу» (Флп 2, 10-11).

Просимо Тебе, Господи: невтомно бережи Твою Церкву, щоб вона, оточена Твоїм піклуванням, була вільна від усяких протиріч та конфліктів і добрими вчинками здобувала славу Твоєму Імені.

Боже, надіє наша й сило! Вислухай наші смиренні благання про потреби Церкви і вчини, аби ми отримали все, про що Тебе з довірою просимо. Через Христа, Господа нашого. Амінь.

Поклоняємося Тобі Ісусе Христе, утаєний у Пресвятих Дарах.

Євхаристійне Серце Ісуса, що палає любов'ю до нас, запали наші серця любов'ю до Тебе.

Разом із Непорочною Дівою Марією славмо, дякуймо, благаймо та втішаймо Найсвятіше, найулюбленіше Євхаристійне Серце Ісуса.

Євхаристійне Серце Ісуса, узірець священничого серця, змилуйся над нами.

Євхаристійне Серце Ісуса, змилуйся над нами.

Євхаристійне Серце Ісуса, примножуй в нашому житті віру, надію та любов.

Євхаристійне Серце Ісуса, змилуйся над нами.

Молебень

Євхаристійне Серце Ісуса, джерело Божої Любові, даруй нам мир.
Євхаристійне Серце Ісуса, змилуйся над нами.
Я прославляю Тебе, Найсвятіше Євхаристійне Серце Ісуса.
Заклики до Найсолодшого Серця Господа Ісуса в Євхаристії.
Серце Ісуса в Євхаристії, солодкий Супутнику нашого вигнання, величаю Тебе!
Євхаристійне Серце Ісуса, величаю Тебе!
Серце самотнє, Серце упокорене, величаю Тебе!
Серце покинуте, Серце забуте, величаю Тебе!
Серце зневажене, Серце зневажене, величаю Тебе!
Серце, з яким люди не знайомі, величаю Тебе!
Серце, що любить наші серця, величаю Тебе!
Серце, яке прагне бути коханим, величаю Тебе!
Серце, терпляче в очікуванні, величаю Тебе!
Серце, готове вислухати нас, величаю Тебе!
Серце, яке прагне наших молитов, величаю Тебе!
Серце, джерело нових ласк, величаю Тебе!
Серце мовчазне, яке прагне розмовляти з душами, змилуйся над нами.
Серце, що є солодким притулком прихованого життя, змилуйся над нами.
Серце, яке навчає Таємниць Божественного єднання, змилуйся над нами.
Серце Того, Хто спить, але завжди пильнує, змилуйся над нами.
Євхаристійне Серце Ісуса, змилуйся над нами.

Молитва.

Ісусе, Гостіє, я хочу втішити Тебе, я єднаюся з Тобою, присвячую себе разом з Тобою на жертву. Я упокорююся перед Тобою. Хочу забути про себе, щоб думати тільки про Тебе, хочу бути забутим і зневаженим заради Твоєї Любові, і бути зрозумілим і коханим лише Тобою; Буду мовчати, щоб почути Тебе, віддамся, щоб зникнути в Тобі. Зроби так, щоб я таким чином задовольнив(ла) Твоє прагнення мого спасіння, Твоє палке прагнення мого освячення; щоб, очищений, я любив Тебе справжньою і чистою любов'ю. Я не хочу більше випробовувати Твоє терпіння: візьми мене, я віддаю себе Тобі. Я приношу Тобі в жертву всі мої вчинки; мій розум, щоб Ти його просвічував; моє серце, щоб Ти ним керував; мою волю, щоб Ти її визначав; мою бідність, щоб Ти їй допомагав; мою душу і моє тіло,

щоб Ти їх живив. Серце Євхаристійне мого Ісуса, Кров якого є життям моєї душі; уже не я живу, але Ти Сам живеш у мені. Амінь.

Молитва Павла VI про покликання до священницького і чернечого життя.

О Ісусе, Божественний Пастирю, який покликав апостолів, аби зробити їх рибалками душ, притягни до себе палкі й шляхетні серця молодих людей і зроби їх своїми послідовниками і слугами. Учини, щоб вони поділяли Твоє прагнення загального відкуплення, для блага якого Ти неустанно складаєш на вівтарі свою Жертву. Ти, Господи, Котрий живеш для того, щоб заступатися за нас, відкрий перед ними обрії, аби побачили весь світ, у якому так багато братів мовчазно благають про світло правди і тепло любові; учини, щоб, відповідаючи на Твоє покликання, вони продовжували тут, на землі, Твою місію, будували Церкву – Твоє Містичне Тіло – і були сіллю землі та світлом світу. Пошир, о Господи, Твоє милостиве покликання також на численні жіночі серця і вливай в них прагнення євангельської досконалості, самовідданого служіння Церкві та людям, які потребують допомоги й любові. Амінь.